

Vogel van papier

Driemaandelijks tijdschrift
Jaargang 25, Nummer 4
Oktober – november–december 2019
Afgiftekantoor: 8930 Menen

België-Belgique
P.B.
8930 Menen
3/5721
P 007650

Aan:

V.u.: D. Taelman
Ambachtenstraat 55
8930 Menen

Bijna de hele collectie
"Vogels van Papier" sinds 1996 beschikbaar op het net:
<http://users.telenet.be/koen.vaneygen1/vogel/>

IN DIT NUMMER:

1. Kerstbrief	2
2. Wel en Wee	3
3. Appropriate Paper Technique in Tapani	12
4. APT: het verhaal van Marjolein	13
5. APT: het verhaal van Lien	14
6. APT: stap voor stap	16
7. Pelgrimstocht naar Rome tot een goed eind gebracht	19
8. Praktische informatie	20

Kerstbriefje

Ode aan de sterke mensen,

Het is weer tijd om een kerstbriefje te schrijven. Tijdens de voorbije jaren schreef ik dan vaak over mijn kerstekindje, een kind dat in de afgelopen tijd een bijzondere plek had gekregen: Yoey, Doménica, Ariel, Vivi, Sayra,... Maar bij het afsluiten van 25 jaar Vogel van Papier wil ik deze keer graag een ode brengen aan de sterke mensen die ik al die tijd leerde kennen, aan alle Maria's en Jozefs voor wie ik mijnen hoed afdoe...

Soms denk ik tijdens of na een consultatie... dat ik nooit zou kunnen wat sommige moeders en vaders voor hun kind met een handicap doen. Vorige week nog kwam op de consultatie een moeder met haar kindje van drie dat een ernstige persoonlijkheidsstoornis heeft. Er was geen moment rust, alles werd overhoop gegooid, er was geen aandacht, geen leerproces, geen overzicht... alleen chaos... Gelukkig was Marie, de pas afgestudeerde Vlaamse huisarts die hier voor twee maanden vrijwilligerswerk doet, erbij en hielp zij de situatie in de hand te houden. Wij waren na die consultatie bek af en voelden ons heel machteloos. Hoe zou zijn moeder zich dan voelen... Zijn mama vertelde dat het thuis altijd zo is... Voor haar is de weg die de mama van Cristian, jongvolwassen met autisme en psychiatrische stoornissen, gaat, pas begonnen.

Ode ook aan mama's van kinderen als José en van Edwin, beide tieners die door hersenverlamming volledig afhankelijk zijn van anderen om zich te verplaatsen, met zware misvormingen door spasticiteit. Zij worden door hun moeders gedragen, overal naartoe, vaak met de bus die vaak overvol zit, zelden helemaal stopt en al snel weer aanzet, want er is haast bij. Ik weet niet waar ze de kracht en courage vandaan blijven halen. En zo kan ik nog heel lang doorgaan...

En Jozef, over hem schreef ik enige jaar ook al eens, toen ik het verhaal vertelde van Mayra die haar kindje kreeg, waar ik in het begin de engel Gabriel was en op het einde het ezeltje dat haar naar het ziekenhuis bracht om te bevallen. Haar vader, don Jose, is timmerman en ondertussen ook bakker. Hij zorgt nog steeds goed voor Mayra en komt elke week met de jongeren brood bakken in Taporí. Het valt me moeilijker om Jozefs te vinden dan Maria's, maar ze zijn er zeker, in het stille weg, onopvallend... verbitterd misschien, altijd aan het werk, soms op de vlucht voor de realiteit die hard is... maar ook altijd bezorgd. Zo is er de papa van Domenica die na zijn shift in de fabriek nog bijklust om haar medicijnen te kunnen kopen. En de papa van Marcella die na de plotse dood van zijn vrouw de zorg voor zijn drie jongvolwassen kinderen met verstandelijke beperking overnam. Hij doet zijn best maar hij is de situatie niet meer de baas. Dan trekt hij voor enkele tijd naar zijn lapje grond in het nevelwoud, alleen... Maar telkens komt hij terug naar huis en naar Taporí, om zijn excuses aan te bieden voor zijn afwezigheid. Dan licht zijn blik wat op wanneer ik hem zeg dat hij zich niet hoeft te verontschuldigen, want ik denk dat ik nog niet de helft van wat hij draagt en doet zelf zou kunnen dragen en doen...

Het blijft een voorrecht en een eer om het leven te mogen delen met al deze mensen, stuk voor stuk sterke mensen... vandaar bij deze kerst een "ode aan alle sterke mensen".

Ik wens iedereen nog meer dan ooit tevoren een zalige kerstmis en een vreedzaam nieuw jaar toe!

Inge, bij Kerstdag 2019

Wel en Wee

Zondag 29 september: terug thuis

Ondertussen dus goed aangekomen, blij weer thuis te zijn, doet deugd om in eigen bed te slapen. De koffers zijn leeggehaald en alles geraakt opgeruimd. Ik ga morgen ook graag terug naar Tapori. Ivonne, Carmita, Cristina en Patricio stonden ons samen met Saulo en Sarah op te wachten in de luchthaven. Een mooie verrassing waarbij ook de eerste nieuwsjes werden uitgewisseld. Het meest trieste: het overlijden van de zoon van Monica, onze kok in Tapori. En het mooiste: dat we weer "met grote onderscheiding" geslaagd zijn bij het Ministerie van Sociaal Welzijn en opnieuw voor zes maanden subsidie krijgen, voor de werking van de jongerengroep die almaar blijft groeien. Ik verlang al om morgen terug te gaan.

Dinsdag 1 oktober: duik in de realiteit

Vandaag al weer goed "badje realiteit" in Tapori, vooral over de sociale en politieke situatie! Er wordt een nieuw pakket economische maatregelen aangekondigd, er zijn grote stakingen aan de gang en in het noorden van het land sluiten mensen de grens met Colombia af om "Auchan-gedrag van goedkoop water te gaan kopen over de grens" tegen te gaan. Veel werkloosheid, veel tsjoolders op straat, mensen die ongerust en bang zijn. Veel onzekerheid dus. Volgens Lenin Moreno, de huidige president, is en blijft alles de schuld van het vorig beleid dat in die voorbije jaren veel te veel zou uitgegeven hebben en waar corruptie ook veel geld in verborgen schuifjes zou gestopt hebben. De vraag is in hoeverre hij zelf nog te geloven is: ofwel speelde hij vals tijdens de voorbije jaren, toen hij zelf ook deel was van de overheid die hij nu constant de schuld toewerpt. Hij zou dan toch moeten geweten hebben wat er toen allemaal gebeurde? In die tijd zei hij echter geen woord over datgene waar nu niets nog goed van is. Hij kwam nu zelf ook aan de

macht als lid van diezelfde politieke partij, die hem met een continuerend politiek programma voorschouf als presidentskandidaat. Maar eenmaal verkozen keerde hij onmiddellijk zijn kar en gaf op de kortste keren alle politieke touwtjes aan de bankiers en grote bedrijfsleiders die het niet zo nauw nemen met de rechten van de arbeiders. Hoe kan je dat nu uitleggen? Hoe kan je iemand die blijkbaar twee gezichten heeft begrijpen en vertrouwen? Zodoende... spanning en ontevredenheid alom, veel sociale onrust...

Vrijdag 4 oktober: chaos en onzekerheid

In Tapori nam ik ondertussen ook al goed de draad weer op, zowel in de consultaties als wat coördinatie en vergaderingen betreft. Het deed veel deugd te voelen en te zien dat mensen blij waren dat ik terug ben. Rocío, de opvoedster in de jongerengroep, maakte met enkele jongeren ook een mooie welkomstposter samen met enkele jongeren. Ik ben toch echt wel lang afwezig geweest, en voel me daar wat schuldig rond. Niet dat ik ondertussen niets gedaan heb, want tapori-administratie en onderzoek gingen

Blij weerzien in Tapori !

Wel en Wee

er wel op vooruit, maar er liggen veel medische en revalidatie-fiches te wachten. Het zal enige tijd in beslag nemen om weer helemaal "op ons effen" te geraken... als dat al mogelijk is. 't Was ook heel triest om Monica, onze kok, terug te zien. Haar zoon is drie weken geleden overleden, door de gevolgen van een verkeersongeval. Hij had spina bifida en daardoor een lichte verstandelijke handicap. Hij werkte halftijds mee in een lokaal supermarktje, had veel vrienden, maar hij dronk vaak wel een glaasje mee en zijn vrienden profiteerden soms ook van hem... vooral tijdens de weekends bij het uitgaan. Monica houdt zich sterk, omdat ze hem toch wel een heel mooi leven hebben kunnen geven. Ze is daarbij echt een voorbeeld voor veel andere ouders. Maar wat gebeurde blijft heel erg: een kind verliezen, en ook beseffen dat mensen soms toch ook wel profiteerden van zijn onschuld en vrijgevigheid... Weer een trieste levenservaring rijker. En dan toch weer mooi verder leven... hopelijk lukt het haar.

Ondertussen heerst hier steeds meer chaos: vandaag mocht-moest iedereen thuis blijven, want eergisteren kondigde onze president een heleboel zware economische maatregelen aan. Zo werd onder andere alle subsidie op benzine en diesel opgeheven. Deze maatregel treft in eerste instantie de transportsector, maar uiteindelijk iedereen... want alles zal duurder worden. Sinds middernacht hebben chauffeurs van vrachtwagens en taxi's alle grote wegen afgezet en het land ligt plat. Alle scholen zijn dicht, niemand geraakt ergens, achter ons huis zien we grote rookpluimen van autobanden die verbrand worden, helikopters cirkelen over Quito, ... Niet dat dat de eerste keer is dat we zo iets meemaken... maar nu was het toch echt wel veel jaar geleden dat het zo erg was. Ik hoop eigenlijk stillekes dat het protest doorzet en dat mijnheer Lenin Moreno, onze president, opstapt... Want naast het feit dat wat hij nu doet helemaal niet rijmt

met het politiek programma waarmee hij aan de macht kwam en met het vorig beleid waar hij ook deel van was, lijkt hij nu een poppenkastpop te zijn van de rijke mensen die maar weinig bekommerd zijn om het lot van wie het minder goed heeft.

Dinsdag 8 oktober:
'geen dit ... geen dat...'

Het blijft hier heel onrustig en er is geen school, de fabrieken blijven gesloten, er is geen transport, en zo ook bijna geen eten meer in de winkeltjes, ... Alleen maar opstand en geweld. Wij houden ons aan 't ges... We hebben bloem en havermost en aardappelen en fruit en kunnen er dus wel nog een aantal dagen tegen... Zou Blanca, de vrouw van het kruidenierswinkeltje, nu al dingen achterhouden en verbergen om later nog duurder te verkopen? En als er geen eten meer te koop is en iedereen begint te teren op zijn voorraad en sommige mensen hebben geen voorraad meer... hoe zou je dan kunnen zorgen dat iedereen toch genoeg te eten krijgt... Zou het zo zijn wanneer een oorlog begint? Vragen die nog nooit tevoren door mijn hoofd speelden...

't Zal moeten keren of kalmeren... want zo kan het zeker niet verder... Hopelijk beseft Lenin Moreno dan toch dat er dringend een aantal zaken ten goede moeten en kunnen veranderen... Maar ondertussen heeft hij de "staat van beleg" afgekondigd... voor zestig dagen. Dat wil voorlopig zeggen dat strategische plekken bewaakt worden door militairen en dat er een samenscholingsverbod is. Morgen is er ook geen school, in ons straatje passeren constant auto's, op zoek naar een landweggetje om toch thuis te kunnen geraken, ... Chaos en onzekerheid en onkunde... een gevaarlijke mix... Dit verhaal wordt dus vervolgd...

Woensdag 9 oktober: 'blauwe hemel... met rookpluimen'

Hier zijn we klaar voor een nieuwe spannende dag, deze keer om 7.00 uur 's morgens met een stralende zon en helderblauwe hemel maar ook al met zwarte rookpluimen die we zien vanuit ons keu-

de luierikken" dus. Ik moet eerlijk zeggen dat ik dat woordje van tevoren zelfs niet kende, maar dat is misschien omdat ik hier eigenlijk maar weinig luierikken ken... Het doet in ieder geval geen deugd om te horen dat je een luierik bent... als je hele dagen wroet en wrocht om rond te komen...

kenvenster. Gisteravond kregen de betogende mensen een emotionele duw: Na veel duwen en trekken bij het parlamentsgebouw, waar ze deel wilden nemen aan een vergadering, werden ze dan toch plots gewoon binnengelaten. Maar er was geen parlementslid meer te bespeuren, niemand meer om mee te praten, net zoals in het presidentieel paleis de dag ervoor: niemand!!! Verslagenheid en opgekropte woede alom... Daarna deed nog een heel sterk videofilmje de ronde, waarin een indigena-vrouw in grote colère, tot tranen toe, uitschreeuwde dat ze zich niet zomaar zullen laten vertrappelen of negeren. Wat veel mensen ook in het slechte keelgat schoot, was dat de president zei dat diegenen die boel maakten "een handjevol luierikken en nietsnutten" waren... Zo noemt de huidige revolutie ondertussen "la revolución de los zanganos", "de revolutie van

En omdat we dus geen luierikken zijn, zullen we ook vandaag aan ons bureau verder werken... Ik doe ook nog de laatste restjes azijn die in ons huis te vinden zijn in flesjes om die mee te geven met Sarah en Saulo: Zij kunnen het niet laten elke namiddag naar de protestbewegingen te gaan, weliswaar in de achterhoedes, om de mensen die benomen zijn door het traangas met proppen watte met azijn weer te helpen bekomen. Niet dat ik er gerust in ben, maar ze hebben gelijk.

Donderdag 10 oktober: het fenomeen 'berichtgeving' en 'wij in Taporí'

De tumult op straat concentreert zich nu vooral in het centrum van de stad, maar is des te meer gespannen. De berichtgeving op de VRT en in het Spaans

Wel en Wee

bij "CNN en español" vinden we zelf goed want de situatie wordt zo objectief mogelijk belicht vanuit verschillende perspectieven. In De Standaard is het anders: De berichtgeving is er eenzijdig en de teksten bevatten bepaalde zinswendingen die ons ongemakkelijk doen voelen. Zo wordt in een artikel dat op 10 oktober verscheen gezegd dat de "Ecuadoranen zijn al tientallen jaren verward met lage benzine- en dieselprijzen" (https://www.standaard.be/cnt/dmf20191009_04654598). Daar zou je kunnen uit afleiden dat de gewone mensen misschien wel verwarde nesten zijn die onterecht protesteren... Sarah schoot bij het lezen van het artikel in een "wroede colère" en stuurde een mailke naar de redactie van de Standaard. Ik weet niet of het daardoor komt... maar sindsdien komt de verslaggeving niet meer van de freelance verslaggever die dat artikel schreef, maar wel van Belga of AFP.

Het is net die, soms tussen de lijntjes te lezen, subjectieve berichtgeving die ons de laatste dagen nog meer dan tevoren bezig houdt, niet in het minst omdat ook dit de zogenaamd luie mensen boos heeft gemaakt en de ganse situatie nog meer polariseert, wat leidt tot nog meer geweld. En altijd maar meer geweld leidt toch niet tot oplossingen... In de plaats van blijven de schuld steken op anderen zou ik zo graag hebben dat de mensen die aan de macht zijn zich echt de vraag durven stellen "hoe het komt dat mensen zo boos zijn" en daardoor ook soms niet meer redelijk reageren. En eenmaal een eerlijk en volledig antwoord gevonden op die vraag, zou iedereen ook even kunnen nadenken over wat hij of zij kan doen om te helpen dat mensen weer echt rustig en gelukkiger worden: maar ja, blijkbaar is dat weer een naïeve vraag en domme bemerking van Inge.

Maar goed... ondertussen is er voor vandaag toch ook goed nieuws: De onlusten lijken wat geluwd en het was mogelijk

om zich te verplaatsen. Zo waren we vandaag bijna voltallig aanwezig in Tapori, weliswaar alleen het team want alle diensten, net zoals de scholen, blijven per decreet nog gesloten omwille van het gevaar dat alle geweld plots weer opflakert. Als eerste activiteit zijn we deze morgen naar een mooi stuk grond gaan kijken, mogelijks geschikt voor de nieuwbouw van Tapori... En deze keer denken we dat we het goede stuk gevonden hebben! Dat zou zo mooi zijn, eindelijk...

Daarna hadden we een heel goede personeelsvergadering, waar ik samen met Lien Vansteelant, de kinesiste die in Gits werkt en nu voor een kleine twee maanden in Tapori vrijwilligerswerk zal doen, er de cursus voorstelden die binnen veertien dagen van start zal gaan. Die gaat over het maken van hulpmiddelen (goede zitjes, sta-tafeltjes, aangepaste zeteltjes) van driedubbeldikke platen karton, verstevigd met "engrudo" (mengsel van bloem en water) en samengeperst, zodat die heel hard worden. De methode heet APT: Appropriate Paper-based Technique. Er zullen in 8 dagen drie hulpmiddelen gemaakt worden, op maat, samen met enkele mensen van het taporiteam en de ouders van de drie kinderen, en ook samen met Marjolijn en Hilde, nog twee mensen die van Dominiek Savio komen. Er volgt hierover zeker nog uitgebreid verslag en enkele fotootjes.

Zaterdag 12 oktober: 'Al 11 dagen... en een berichtje op mijn GSM

Eerst en vooral: we zijn veilig, maar wel triest en boos, verontwaardigd en door elkaar geschud. Ik weet gelijk niet of ik moet beginnen met "Wie had dat ooit gedacht?" of met "Het was te verwachten". Al 11 dagen is er hier groot protest tegen de besparingsmaatregelen die de president aankondigde: benzine dubbel duur, volledige liberalisatie van de manier van werkcontracten maken en de betaling van werk, één maand per dag

gratis werken in de openbare diensten, en nog veel meer, als tegenprestatie om een lening van het IMF te krijgen, ... dat terwijl de president de belastingschuld van veel grote bedrijven kwijtgescholden heeft en de grenzen financieel openstelde voor goedkope kapitaalvlucht... De aankondiging van de maatregelen was eigenlijk maar de druppel die de emmer deed overlopen of... letterlijk het vuur aan de lont stak...

Maar vandaag is het nu helemaal ontploft: mensen zijn opgehitst, het geweld neemt toe, er worden branden gesticht, o.a. in een gebouw van de overheid en in een groot televisiekanaal dat uiterst eenzijdig nieuws de wereld instuurde en de betogingen "oproer van delinquenten en terroristen" noemt. Tevoren waren de betogers een "kleine bende luiertiken en nietsnutten", nu worden ze "Latin Kings", een beruchte straatbende, en narcotrafficanten genoemd, betaald door Correa (de vorige president van Ecuador, die overigens in België is, of zou zijn) en door Maduro (de president van Venezuela, naast die andere Juan Guaido) om Lenin Moreno aan de kant te zetten... Nochtans zagen en zien en horen we heel veel gewone mensen, duizenden mensen, op televisie, op het rond punt aan de overkant van de vallei waar we op uit kijken van uit onze keuken, hier gewoon in het dorp, hier gewoon thuis... Gewone mensen die in woede ontstoken zijn... genoeg van de ongelijkheid, de corruptie en leugens..., genoeg van wroeten zonder er beter van te worden...

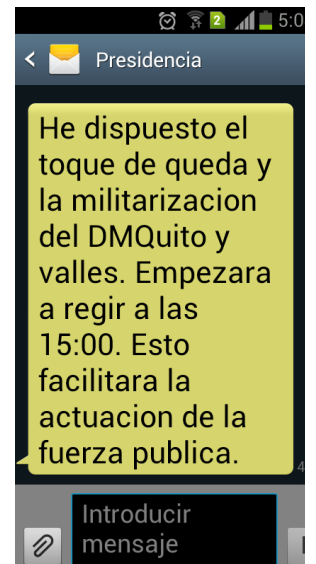
Sinds 15.00 is de staat van beleg uitgebreid en moet iedereen thuis blijven. Om 16.29 kreeg ik het volgende berichtje van de PRESIDENCIA op mijn GSM:

Het was even verschieten, stel je voor... Gelukkig was het geen persoonlijk berichtje. Iedereen die een Ecuadoraans gsm-nummer heeft, ontving dat berichtje. De vertaling luidt: "Ik heb de avondklok ingesteld en heb de militarisering van de Hoofdstedelijk District Quito en de Valleien bevolen. Beiden gaan van kracht om 15:00 uur. Dit zal het optreden van de openbare macht faciliteren".

Het is nu 16.34 uur... en op de grote weg hier op een kilometer van ons huis, worden grote bomen omgezaagd om wegversperringen groter te maken. Tegelijkertijd horen we dat een grote bulldozer aan het werk is, ik vermoed met iemand van het leger erin die de omgezaagde bomen aan het wegduwen is: geweld, geweld, geweld. Het is hallucinant. Bang zijn we niet echt, want we zitten niet "in" de geweldhaarden... maar ongerust en boos wel... Mensen worden verdeeld, gedwongen om partij te kiezen, almaar meer polarisatie... terwijl de meeste mensen eigenlijk gewoon in vrede samen willen leven... daarbij wetende dat daar ook enige veranderingen voor nodig zijn... Want zo kon het niet blijven duren. Ik weet niet welke blinddoek de rijkere mensen, onder wie ook vrienden van ons, ouders van kinderen die schoolvrienden van onze kinderen zijn voor hun ogen hebben en nog het meest van al de mensen van het beleid dat zegt "el gobierno de todos" te zijn. Ik hoop uit de grond van mijn hart dat het leger keert en dat de politie geen geweld meer gebruikt. Er brandt een kaarske. De verwoesting is nu al groot genoeg, en nog meer doden en gewonden... dat zijn die anderen niet waard. Nog nooit meegeemaakt, triest... boos en verontwaardigd.

Zondag 13 oktober: 'is 't nu "ja" of is het "nee"... of toch weer "ja"???'

Tijdens de nacht bleef het rustig... maar al mijn spieren deden zeer toen ik wakker werd. Voor veel mensen werd het "gespannen slapen". Maar goed, er kon geslapen worden, ook door de mensen die geconcentreerd zijn in Quito. Ik denk dat de "cazerolazo" van de avond ervoor daarbij deugd had gedaan. Via sociale media, toch wel een machtig medium, werd afgesproken om gisteravond om 20.30 uur "op potten en pannen" te kloppen. Hier in Zambiza hoorden we eerst het kloppen op één pot, enkele huizen verderop... en dan werden het er vijf... en dan vijftig... , honderd, ... Het klonk altijd maar luider... Naderhand kwamen mensen ondanks de staat van beleg toch uit hun huizen en kwamen mensen samen op het centrale pleintje van Zambiza, het startschot voor een

Wel en Wee

grote optocht door het ganse dorp...met de kinderen voorop, duidelijk makend dat geweld geen oplossing biedt.

In heel Quito sloegen honderdduizenden mensen van uit hun huizen op hun potten... 't Klonk gelijk muziek in de oren... en het deed wel iets met ne mens... Amelie stond met Sarah en Saulo ook op ons dak, samen met onze buurman die zijn grootste pot uithaalde. Zij zei gisteren aan tafel dat ze het toch wel moeilijk vond om goed te begrijpen waar het nu allemaal over gaat. Ik kalmeerde eerst de gemoederen van Sarah en Saulo en overtuigde hen om alles rustig te proberen uit te leggen. Blijkt dat Amelie de situatie daarna wel begrepen had, want tijdens de cazerolazo heeft ze zodanig hard op hare pot geslaan... dat er bijna een gat in is en er stukken van de houten lepel gebroken zijn.

Deze morgen bleef het hier eerst behoorlijk rustig, maar om elf uur was er dichtbij al een

eerste grote confrontatie tussen de mensen die de grote weg blijven afzetten en de mensen van het leger. Om horen staan mensen over het ganse verloop van die weg, op de heuvels er rond, klaar om stenen te gooien naar de soldaten om hun doorgang te proberen verbieden.

Deze keer kregen we traangas en

rook tot in de huizen. We hebben onze woonkamer omgetoverd tot EHBO-zaal en er hangt een witte vlag met een rood kruis aan onze garage. En daarnet ging weer het dorpsalarm. Een helikopter cirkelt gans de tijd boven ons dorp en het dorp ernaast. Amelie zegt: "Ze zijn weer een actie aan het plannen... Hoe hatelijk is de stilte voor de storm".

Zondagavond: Fiesta, fiesta in het dorp:

Ik schrijf dit stukje terwijl buiten mensen het vaderlandslied aan het zingen zijn, op dezelfde plaats waar deze middag nog gevochten werd en mensen met traangas uiteen gedreven werden. Na een heel lange namiddag en avond in spanning kwam er eindelijk goed nieuws: het decreet werd ingetrokken! Om 15.00 uur zou een dialoog starten tussen de overheid en de vertegenwoordigers van de indigenas die het voortouw namen in deze strijd. Die dialoog begon pas om 19.00 uur, gemedieerd door een vertegenwoordiger van de Verenigde Naties en iemand van de Bisschoppenconferentie. De overheid probeerde met een viertal interventies de indigenas te overtuigen om toch aan tafel te gaan zitten en enkele punten uit het bewuste decreet te herwerken. Ook de man van de VN stuurde hier op aan. Maar de indigenas bleven bij hun standpunt: Het ganse decreet moest verdwijnen. Pas daarna kon er aan iets nieuws begonnen worden. Zij kwamen veel sterker uit deze eerste ronde dan de overheid. Hun taal was vastberaden en duidelijk, ook voor gewone mensen. Zij spraken immers over levensduurte in de termen van de gewone mensen, over koeien en melk en een tractor, over een maandloon waarmee je niet toekomt..., dat terwijl de minister van economie met cijfers zwaaide waarbij ik zelf niet meer kon bijhouden hoeveel nullen die bevatten.

Dan werd die eerste ronde afgesloten, zogenaamd gedurende 15 minuten, om

Kapotte lepel

Kapotte pot

daarna tot een besluit te komen. Die 15 minuten werden bijna twee uur... twee lange uren, waarbij de spanning te snijden was. Uiteindelijk las de man van de VN de tekst met de beslissing voor: het decreet zou ingetrokken worden. Maar er was een kleine hapering, want in de tekst die voorgelezen werd, stond niet 100 % duidelijk dat het eerste decreet echt werd ingetrokken en dat er nadien zou gewerkt worden aan nieuwe maatregelen, in samenwerking met de indigenas. Hun vertegenwoordiger maakte hierover gelukkig onmiddellijk een opmerking. Er was nog enige discussie maar de president vertrok en alle reporters werden door de overheid verzocht de zaal te verlaten... "want wat verder behandeld zou worden, moest in een private omgeving gebeuren"...

Ik voelde me ongerust, maar onmiddellijk erna barstte het feest los. Iedereen was zo opgelucht. Que viva el Ecuador, werd overal geroepen, auto's toeteren, en er was vuurwerk. Saulo, Sarah en Amelie gingen helpen om de straten op te ruimen zodat iedereen 's anderendaags weer naar het werk kan. Iedereen kon weer ademen... Ik zette nog vlug mijn dokterstas klaar: "Morgen eindelijk weer een gewone dag". Nochtans... het verhaal bleek nog niet af te zijn...

Zondagnacht: ... En dan toch weer NIET !!!

Tijdens de nacht bleef die woordspeling door mijn hoofd spelen... en stilaan werd ook voor andere mensen duidelijk dat het decreet dan toch nog niet ingetrokken zijn. Een vies spel... dat nog moeilijker kon uitdraaien dan tevoren. Zelfs de BBC meldde 's nachts op haar titelpagina dat het decreet afgelast is. Maar als je de zin die Arnaud Bernal, die mijnheer van de VN, voorlas goed naleest... dan zie je dat daar de adder, heel giftige adder, onder het gras zit. De letterlijke vertaling van deze tekst luidde als volgt: "Als resultaat van de dialoog wordt een nieuw decreet opgesteld, dat het decreet 883 zonder effect laat, waarvoor een commissie geïnstalleerd wordt die dit nieuwe decreet zal opmaken". Ik hoop echt dat die man van de VN zelf

niet wist dat die zin niet juist geformuleerd was. Anders blijft de vraag hangen hoe het in godsnaam mogelijk is dat men de mensen zo probeert te bedriegen.

Maandag 14 oktober: 'bang zijn'...we zijn dat niet gewoon

Toen het voor iedereen duidelijk werd dat er addertjes onder het gras zaten, hield de opstand dan toch nog niet op. Ik zette mijn dokterstas maandagmorgen dan toch weer aan de kant want ik durfde toch nog niet naar Tapori rijden, bang dat alles weer van voor af aan zou herbeginnen. Maar de indigenas hielden het been stijf... tot het decreet daadwerkelijk afgeblazen werd...

De kogel was dan toch door de kerk en ik mocht eindelijk echt een punt mag zetten achter al het schrijven van de voorbije dagen. Nochtans is hiermee de kous nog niet af... Het felle protest maakte meer dan duidelijk dat de steeds groter wordende ongelijkheid niet meer houdbaar is en dat mensen geen vertrouwen meer hebben in het beleid. Zoals ik al schreef in een vorige mail: de afschaffing van de subsidie kan een juiste en te rechtvaardigen maatregel zijn. Maar zo'n ingrijpende maatregel kan alleen maar succesvol toegepast worden wanneer de bevolking de weerslag ervan kan dragen en de uitvoering van die maatregel gebeurt in een kader van vertrouwen in datgene wat de overheid doet. Noch de ene noch de andere voorwaarde was vervuld... vandaar de ontploffing.

Ik ben de voorbije dagen bang geweest. Bang omdat we de voorbije dagen zagen hoe geweld zich echt meester maakt van mensen, hoe rationaliteit snel en ongecontroleerd kan omkeren in waanzin. We zagen het op televisie, we hoorden het uit de verhalen van veel mensen. Maar ik zag het vooral in de ogen van onze buurvrouw toen voor de zoveelste keer de kerkklokken in het dorp geluid werden om de mensen samen te roepen op het kerkplein voor de één of andere oproep of actie. Zij kwam uit haar huis gelopen met ogen vol schrik: "Dokter, dokter, waar moeten we naartoe...? De indigenas

Wel en Wee

uit het Amazonewoud zijn naar hier onderweg om ons met hun speren te vermoorden". Ze had zoiets gehoord op de radio... puur fake news om mensen angst aan te jagen en de repressie van het leger goed te keuren.

Ik voelde gisteren zelf in lijf en leden schrik toen over de middag op nog geen kilometer van hier honderden mensen uit het dorp op de berg tegenover ons huis door soldaten met traangas uit elkaar gedreven werd. Er werd geschreeuwd, gescholden en gevloekt, traangas afgeschoten en teruggegooid, autobanden in brand gestoken, in allerlei bomen omgezaagd met kettingzagen om de soldaten tegen te houden, ... dat terwijl aan de andere kant van ons huis hier op straat mensen barricades opbouwden om de "invasie van oproerkraaiers" tegen te houden voor het geval ze zich zouden verplaatsen naar ons dorp. Hallucinante taferelen... die we liefst nooit meer opnieuw meemaken...

Woensdag 6 november: 'verder mogen werken'

Zoals gezegd, de kous is hiermee nog niet af. Er wordt nu verder onderhandeld en we hopen dat mensen tot inzicht komen, dat wat dialoog genoemd wordt, echte dialoog is, dat er eerlijk nieuws verspreid wordt, dat mensen niet almaar meer en meer willen, teveel om ooit op te leven, terwijl anderen niet genoeg hebben om rond te komen. Ik wil het blijven hopen, al denken sommigen nu misschien dat dit toch maar een illusie of een utopie is... Nochtans wil ik blijven geloven dat die utopie mogelijk is... Maar nu... ben ik het schrijven even moe... en wil ik graag... gewoon gewoon gewoon voortdoen en werken en blij zijn... genieten van gewoon samenzijn, misschien nog de beste remedie tegen piekeren en zorgen over dingen die nu hun tijd nodig hebben en waar we zelf soms maar weinig aan kunnen doen. Gelukkig werden we dezer dagen "zalig" ondergedompeld in

de APT-cursus... heel intens in allerlei zin... maar daarover meer in een apart hoofdstukje.

Zondag 17 november: 'even op adem komen'

We zijn tien dagen verder... en hebben goed kunnen voortwerken. Getuige daarvan het verslag over de APT-techniek... een waar genoeg om te vertellen. Nu verder nog een zondag om wat op adem te komen, met wat lezen en ook een beetje lopend werk: nog wat administratie voor Tabori en ook nog opzoekwerk in verband met enkele medische situaties. De voorbije week was het hier vaak weer het spelletje "mens-erger-je-niet" voor ons als artsen, maar nog des te meer voor enkele patiënten en hun familie. De dienstverlening in de openbare ziekenhuizen en wijkgezondheidscentra laat na enkele betere jaren weer veel te wensen over. Het was lang geleden dat ik de uitspraak "als we niet bijna dood zijn, kijkt men niet naar ons om in het ziekenhuis" hoorde... Deze week was het weer van dat: Priscilla, een klein kindje uit het dagcentrum met ernstige meervoudige beperking door een hersenvliesontsteking, sliep veel meer dan tevoren. Ze was soms zelfs moeilijk wakker te krijgen en haar lichaamstemperatuur was heel laag. Enkele jaren geleden is Sayra, het kindje van Nancy, de jonge vrouw die ook in de keuken meehielp en die haar man heel jong verloor door een vieze tumor in de keel, overleden... op dezelfde manier langzaam uitgedoofd na twee jaar coma door een ernstige hersenvliesontsteking.

Evelyn, de logopediste die de vorige keer het signaal gegeven had dat Sayra niet goed was, was nu ook bij Priscilla heel hard geschrokken. We vroegen in het ziekenhuis enkele onderzoeken (labo, electro-encefalogram,...) aan, maar de mensen die daar aan de triage zitten, om te zien wie toegelaten wordt tot het ziekenhuis of niet, zeiden: "Haar adem-

haling is goed, goede hartslag, geen koorts, ... Waar maken jullie je eigenlijk zorgen over? Bovendien zien we hier in de computer dat de mama nu aangesloten is bij de Sociale Zekerheid, dus heeft dat kind geen recht meer op de dienstverlening in de openbare gezondheidszorg. Ga maar aankloppen bij het ziekenhuis van de sociale zekerheid". Zo gezegd, zo gedaan... maar wat dacht je dat er gebeurde bij die andere dienst? "Maar mevrouw toch, uw kindje heeft een ganse voorgeschiedenis in de openbare gezondheidszorg. We kunnen het niet zomaar zien hier. Maak maar een afspraak via het call-center, bij pediatrie. Dan kunnen we een dossiertje openen en dan zien we wel". We belden voor de afspraak en kregen die dan toch snel, diezelfde namiddag. Dianita, de mama van Priscilla, ging er met haar kindje naartoe... maar de dokter was door een urgentie afwezig... "Je moet bellen voor een nieuwe afspraak", was het antwoord. We belden 's anderendaags opnieuw en kregen het volgende te horen: "Jullie krijgen geen nieuwe afspraak meer. Gisteren hadden jullie een afspraak, maar daar zijn jullie niet naartoe gekomen"! Toch om de krul van te krijgen...

Ondertussen hebben we zelf onderzoeksjes gedaan, zo goed en zo kwaad als het ging, en er kwam vrijdag op zijn minst een goede urinewegontsteking uit. De antibiotica zijn opgestart, op goed geluk dat we met de goeie begonnen zijn en hopen dat het maar dat geweest is... Anders dooft ze ook stillekes uit... net zoals gebeurde met Sayrita...

En zo ging het ook nog met een meisje van achttien jaar die enkele maanden haar eerste kindje kreeg. Haar broers en vader hebben een degeneratieve spieraandoening en we hebben het vermoeden dat het bij haar ook het geval is. Zelf heeft ze nog geen symptomen van de spieraandoening, maar ze heeft sinds enkele maanden episodes van galkolieken en duidelijke tekens van galblaasontsteking, een gevaarlijke bijkomend symptoom van deze spieraandoening. Ze ging al verschillende keren naar verschillende ziekenhuizen... zelfs al met een echo en het resultaat van een labo-onderzoek, en ook met een verwijfsbriefje waar we heel

beleefd en vriendelijk de situatie proberen uit te leggen... Maar zonder enig resultaat...

En ik zou nog verder kunnen gaan met een derde kindje dat nu twee maanden oud is en nog steeds geel ziet, mogelijks door een aangeboren leveraandoening of door een infectie, mogelijks cytomegalovirus. De kinderarts in het gezondheidscentrum zei dat alles ok is want "de bilirubine is aan het dalen en ze komt goed bij in gewicht. Leg het kindje maar in de zon". Maar andere waarden in het labo-onderzoek zijn niet goed, o.a. van de witte bloedcellen die ze nodig heeft om zich te verdedigen tegen bepaalde infecties. Het kindje reageert weinig of niet op geluidsprikkels. Enig onderzoek zou meer duidelijkheid kunnen brengen maar daarvoor is de situatie blijkbaar niet ernstig genoeg... Eerst moet het dus misschien nog erger worden... en komen we misschien ook te laat met een eventuele behandeling...

Ik mag er niet aan denken hoe ik zelf zou reageren wanneer ik met mijn ziek kind van het kastje naar de muur gestuurd word... Zou ik gelaten terug naar huis kunnen keren met mijn kind in de armen zonder ook maar een stap vooruit geraakt te zijn? Ik stel me vaak een vraag waar ik tot nog toe geen antwoord op gekregen heb: "Hoe komt het toch dat gezondheidspersoneel zelf ook zo gelaten en achteloos kan blijven, niet meer bewogen door het afzien van mensen"? Stompt miserie en te-kort-hebben dan echt zo af? Is het gelaten-zijn of het niet-toelaten-van-bewogen-of-geraakt-te-worden dan echt nog maar de enige strategie om te overleven?

Een zondag om dus wat op adem te komen... en enige frustratie van me af te schrijven... om weer voort te doen in de strijd en nooit toe te geven aan gelatenheid of onbewogenheid, zeker niet wanneer we echt iets kunnen doen en pijn en onnodig afzien kunnen voorkomen. Voilà, 't wordt tijd om het water voor de spaghetti op te zetten... Zo gaat het leven verder...

Appropriate Paper-Based Technique in Taponi:

Uitgebreid verslag over de heel geslaagde cursus HULPMIDDELEN UIT KARTON

Kinderen met een motorische beperking hebben vaak moeilijkheden om in een goede positie te blijven zitten of staan, waardoor naderhand vaak misvormingen optreden, bijvoorbeeld in hun heupen, wervelkolom, voetjes of handjes. Goede hulpmiddelen om te zitten of te staan zijn dan ook geen overbodige luxe. Maar jammer genoeg zijn die vaak heel duur of gewoon niet te verkrijgen. In Taponi zelf beschikken we ondertussen over veel goede hulpmiddelen, grotendeels meegebracht uit België. Maar thuis liggen kinderen nog vaak in een gewone zetel of op bed, bij gebrek aan een goed stoeltje of zitje of staplankje. Daardoor zien we nog steeds misvormingen die eigenlijk voorkomen hadden kunnen worden.

De "Appropriate Paper-based Technique", afgekort APT, is een methode om goedkope en tegelijkertijd uiterst persoonlijk aangepaste hulpmiddelen te maken voor deze kinderen. Alles wordt gemaakt uit gerecycleerd materiaal, voornamelijk karton en papier, en de grootste investering is eigenlijk "tijd", tijd om elke stap zorgvuldig uit te voeren en daarna ook alles voldoende te laten drogen. De fotootjes die we in de verslagjes invoegen zullen veel duidelijker maken. En wie na het lezen van deze tekst meer wil weten over deze techniek mag me gerust een mailtje sturen. We hebben een heel mooie powerpointvoorstelling over het ganse proces.

Drie mensen uit het Dominiek Savio Instituut in Gits en meisje uit Wallonië waren in de maand oktober bij ons in Taponi om de APT-techniek te introduceren: Marjolijn Vergote, kinesitherapeute, en Hilde Pitteljon, ergotherapeute, ken ik sinds jaar en dag. Zij hebben Taponi weten groeien en zijn altijd bereid om mijn specifieke vragen te beantwoorden en hun kennis en ervaring met ons te delen. Naderhand hoorde hun collega en kinesitherapeute, Lien Vansteelant, ook over Taponi en wilde zij ons graag "in levende lijve" leren kennen. Léa is afgestudeerd als orthopedisch techniker en reist voor enkele maanden door Latijns-Amerika. Zij laste enkele stops in om vrijwilligerswerk te doen, o.a. in Quito bij een andere organisatie voor mensen met een beperking. Maar door de opstand geraakte zij niet meer weg en tijdens haar zoektocht naar "nuttig bezig zijn" kwam ze bij ons terecht: "Como anillo al dedo", "als uit de hemel gevallen", want samen met Lien lukte het heel goed om te laven tussen engels, spaans, nederlands en frans en zo tijdens de cursus alles begrijpelijk te maken voor iedereen.

Ik maak hier heel graag van de gelegenheid gebruik om alle mensen die aan het welslagen van deze cursus meewerkten, heel hartelijk te bedanken, in het bijzonder Marjolijn en Hilde, Lien en Léa. En een bijzonder dankwoordje voor alle mensen van het Dominiek Savio Instituut die sinds jaar en dag de deur voor ons openhouden is hier ook heel gepast: Zonder jullie allen zou Taponi nooit zijn zoals het nu is. En als het mag, willen we ook in de toekomst heel graag verder samenwerken met jullie!

Nu laat ik eerst Marjolijn, ook in naam van Hilde, aan het woord. Daarna volgt het verslag van Lien die gedurende acht weken als vrijwilliger in Taponi mee werkte. Haar geduld werd in het begin echter sterk beproefd want... ze kwam aan in het heetst van de strijd, tijdens de opstand in Ecuador. Hieronder kan je haar verslag lezen, waarbij nog maar eens bevestigd wordt dat "in Ecuador alles altijd goed komt"!

Appropriate Paper-Based Technique in Tapori: Het Verhaal van Marjolijn

Low cost orthopedische hulpmiddelen en educatief speelgoed...voor in de thuiscontext.

Zes Tapori-medewerkers en drie ouders leerden tijdens de 7-daagse APT (Appropriate Paper-based Technology) opleiding aangepaste zitjes, een sta-tafel en ontwikkeling stimulerend speelgoed maken uit afgedankt karton, oud papier, water en bloem. Wie aan de deegelijkheid ervan twijfelde, kreeg de gelegenheid om met zijn/haar volle gewicht op een voorbeeldbankje (18cm breed, 14 cm diep en 12 cm hoog) te staan: Geen krak te horen, niet één klein barstje te zien. In tandem met Hilde en bijgestaan door Lien en Léa realiseerden we eind oktober (23 tot 31 oktober 2019) deze vorming.

Succesfactoren voor deze cursus waren de excellente voorbereiding en de goodwill om samen te werken en samen te leren:

- ✓ Spaanse vertaling van het cursusmateriaal, gracias aan Sarah en Elisa die dit behartigden.
- ✓ Goed geïnformeerde ouders en Tapori medewerkers, ondanks politieke onrust en staat van beleg.
- ✓ Juiste selectie van kinderen die nood hadden aan een zit of stand hulpmiddel
- ✓ En de juiste selectie van de ouders die zouden meehelpen bij het maken van de hulpmiddelen. Al de deelnemers volgden de opleiding met veel enthousiasme en werkten door tot 's avond 19u.
- ✓ Het noodzakelijk materiaal was voorhanden.
- ✓ Een aantal kartonplaten was dankzij Lien reeds klaar voor gebruik zodat de cursus onmiddellijk kon starten. De omstandigheden voor het droogproces waren ook ideaal, waardoor de verschillende stappen mekaar vlot konden opvolgen.

Onze bevindingen

Er werd uitgelegd en vertaald, opgemeten, gezaagd en gescheurd, gelijmd en versterkt, uitgeprobeerd en aangepast, geverfd en gevernist, gelachen en geweend! De technische knowhow en praktische uitvoering scoren hoog in Tapori. De therapeuten kennen de criteria en weten welke aanpassingen nodig zijn om een goede zit en stand te bewerkstelligen en duiden de noodzaak en meerwaarde ervan aan collega's en ouders. We zagen begeesterde leerkrachten die de leerlingen ondersteunen en motiveren, waardoor ze het potentieel dat ze in zich hebben kunnen ontwikkelen. We werden deelgenoot aan het verhaal van 'warme zorg'-ouders, die zich noch inspanning noch moeite besparen om hun kind motorisch te stimuleren of meer houdingscomfort te bieden. Creatief talent werd ontdekt en versterkt. De pareltjes van kindvriendelijke designs zullen zonder enige twijfel een uitnodigende/motiverende invloed hebben om het hulpmiddel ook effectief te gebruiken.

De dankwoordjes van Diana, Janina en Patricia - de drie mama's – raakten zo diep dat er bij velen een traantje vloede. De gemoedelijke, familiere sfeer binnen Tapori, de vriendschap tussen de medewerkers, begeleiders die de kinderen knuffelen en toelaten ook door hen geknuffeld te worden, het Tapori-beleid dat zo dicht bij het Tapori-team staat.

We hebben er alle vertrouwen in dat de gegeven opleiding niet blijft bij een éénmalige succeservaring. De aangeleerde techniek zal toegepast worden in de werking. Meerdere kin-

deren gaan in de toekomst ook thuis over een low-cost aangepaste zit- of sta-hulpmiddel kunnen beschikken. Door zelf mee te werken aan het maken van het materiaal voelen ouders zich erkend en gewaardeerd in de zorg voor hun kind.

Dat we dit alles konden/mochten ervaren, voelt als een zegen.

BEDANKT Inge, voor de uitnodiging om deze opleiding te geven binnen Tapani, de fantastische organisatie en de gulle gastvrijheid binnen jouw gezin. Ook onze oprechte DANK aan Saulo en de Tapani-kookploeg, die ons elke dag opnieuw verwenden met heerlijke streekgerechten, echte Ecuadoraanse culinaire hoogstandjes.

!!!FELICIDADES!!!

Hilde Pitteljon en Marjolijn Vergote

Appropriate Paper-Based Technique in Tapani: Het verhaal van Lien

Wanneer woede alles overneemt

Laat ons zeggen dat mijn eerste dagen in Ecuador niet waren zoals verwacht. Kort gezegd startten hier enkele dagen voor mijn aankomst rellen nadat de president een pakket bezuinigingsmaatregelen aankondigde. Toen ik maandagavond 7 oktober 2019 landde in Quito stond de situatie op springen. Heel wat straten werden afgesloten. Zo wijzigde mijn oorspronkelijke plan om rechtstreeks naar Carmita te gaan, die in Tapani werkt en bij wie ik zou logeren. Inge en Saulo kwamen me ophalen. Zij konden nog net de luchthaven bereiken vanuit Zambiza. Niet veel later werd ook die weg afgesloten. De vier fantastische weken die ik voorheen in Colombia beleefde leken (voor even) ver verleden tijd.

De eerste dagen was het op zoek gaan naar zinvolle dagbesteding. Ik kreeg Spaanse les van Sarah, deed mijn was, hielp mee met koken... Ik hoorde en las ook veel... Maar de situatie werd alleen nog maar uitzichtlozer en enkele pogingen om in Pomasqui te geraken mislukten. Gelukkig zette de traditionele 'brood-bak-dag' van de familie van Saulo mij na drie dagen wat op andere gedachten. En op zaterdagmorgen kwamen Marcello en Carmita me heel vroeg halen, een derde poging die eindelijk slaagde.

Ik kon letterlijk en figuurlijk terug ademen na voor mij zes spannende dagen, dag twaalf van de manifestaties, wanneer eindelijk een einde kwam aan deze vreselijke tijd voor Ecuador, een einde aan de vele bosbranden, afgesloten straten door brandende autobanden en omgezaagde bomen, aan het horen van schreeuwende mensen, brandweerwagens en politie, het ruiken van rook, tot tranende ogen toe, het rantsoeneren van voedsel want winkels raakten stilaan leeg, het aftappen van water voor het geval de waterleiding werd afgesloten, de opgelegde avondklok, ...

Op dat moment lag ik in bed bij Carmita. Het was zondagavond 23 uur, en ik hoorde het verkeer terug op gang komen. Er was feestgejuich en vuurwerk. Wat een heerlijk gevoel. Ik had me de dagen ervoor nooit onveilig gevoeld, maar de situatie was erg onvoorspelbaar en kon op elk moment nog meer escaleren. Ik denk dat ik die dagen nog het meest kampte met het feit dat ik me niet nuttig kon maken. Het zette aan tot nadenken en schrijven. Dat laatste had ik voor de reis nooit eerder gedaan! Ik leerde ontzettend veel bij over politiek, over de samenleving hier, maar ook over de samenleving in België en ik kwam toch ook mezelf eens tegen. Voordat ik hier aankwam, dacht ik dat ik met mijn voeten in de wereld stond. Maar hier werd mijn blik meteen heel wat verruimd. Wanneer woede alles overneemt, zijn mensen creatief, inventief en op hun sterkst. Mijn molen blijft draaien. Want in deze tijden is die ook op zijn sterkst. Mijn 'goesting' om zinvol werk te doen binnen Tapori is er alleen maar groter op geworden.

Warm nest

Ik mocht bij een poging om 'op goed geluk' toch in Tapori te geraken op donderdag vóór de bakdag toch al kort al even kennismaken met warme mensen die in de VZW werken. We introduceerden de "Appropriate Paper-based Technique" en we legden uit wat we nodig hadden om te starten en wat ons doel was: enkele heel bruikbare stoeltjes en steuntjes te maken voor gebruik in de thuisituatie van enkele kinderen die naar Tapori komen. We willen de ouders er ook bij betrekken.

Zo kon ik op maandag 14 oktober, exact een week na mijn aankomst hier, echt starten met het maken van 3-laags dubbel geribbeld karton die aan elkaar gekleefd werd door middel van een mengsel van water en bloem en daarna voor een 4-tal dagen gedroogd werd door middel van druk, uitgeoefend door 2 houten platen. Wat voelde het zo goed om hier een hele dag mee bezig te zijn. Die avond zweefde ik letterlijk naar mijn tijdelijke huis en stapte onderweg enkele winkels, apotheken, banken binnen om goed te beseffen dat het werkelijke leven hier eindelijk was teruggekeerd. En dat voelde zo goed.

Van karton tot stoel

Uiteindelijk konden we met volle zin op woensdag 23 oktober starten met de cursus. Marjolijn Vergote en Hilde Pitteljon, beide collega's uit het Dominiek Savio Instituut in Gits waar ik werk, kwamen me uit België versterken en zijn getraind in deze techniek. Ikzelf assisteerde, dacht mee na over een goede positionering van elk kind en hielp met vertalen naar het Spaans. Er werd een berg werk verzet en zo hadden we na 2 dagen al alle onderdelen voor een aangepaste stoel-met-tafelblad, een sta-apparaat en een relax zeteltje uitgezaagd of uitgesneden uit het 3-laags karton. Het team gevormd door 6 medewerkers van Tapori,

waaronder 3 therapeuten, en 3 mama's was bijzonder enthousiast en gemotiveerd. Wat een fijne werksfeer. Wanneer op dag 3 alle stukken aan elkaar werden gezet, kreeg ons werk echt vorm. De eerste laag krantenpapier kon gekleefd worden na versteviging van de hoeken en kantjes met dun karton.

Na een tweede laag krantenpapier die in de andere richting gekleefd werd, volgde een laatste versterkende laag met papier van cementzakken. Het ultieme geheim om alles stevig bij aan elkaar te houden is bloem, water, nog meer papier en nylonkousen. Uiteraard werden de hulpmiddelen voor de afwerking nog eens gepast en eventueel bijgeschaafd. De afwerking van elke apparaatje spreekt voor zich uit de foto's. Alle ouders en medewerkers toonden zich van hun meest creatieve kant en elke dag zagen we de ouders meer en meer glunderen. Wanneer de werkjes dan ook echt af waren stroomde een gloed van gelukzaligheid door me. De bevestiging had ik niet nodig, maar ik wist nog maar eens duidelijk waarom ik hier zo graag mijn steentje aan wou bijdragen.

Na de cursus zal ik mijn opgedane kennis verder benutten door het maken van nog meer hulpmiddelen voor enkele andere kinderen hier. Ik probeer in de komende twee extra weken hier zo veel mogelijk andere mensen betrekken, zodat de continuïteit van deze techniek verzekerd is. Met een gelukkig gevoel zal ik op deze fantastische tijd terugkijken. Ik ben blij iets voor dit project te doen, maar ik heb er ook zelf als mens en op professioneel vlak veel van opgestoken. Alle mensen die iets met Taporì te maken hebben en alle kinderen zitten in mijn hart. Ik zeg hier zeker geen vaarwel.

Lien Vansteelant

Oktober-November 2019.

APT STAP VOOR STAP:

Bekijk de vogel ook in kleur op het web:
<http://users.telenet.be/koen.vaneygen1/vogel/>

1. Engrudo maken

2. Platen klaarmaken

3. Platen persen en drogen

4. Patronen tekenen

5. Vormen snijden

6. Vormen in elkaar passen

7. Model in elkaar plakken

8. Even passen

8. En deze ook

9. En dan nog een laagje verf

EN HET RESULTAAT MAG ER ZIJN !

PELGRIMSTOCHT NAAR ROME

Op zaterdag 28 september vertrokken Kristof De Mey en Karl Van Eechaute opnieuw op pelgrimstocht, deze keer naar Rome. Enkele jaren geleden stapten zij met rasse schreden richting Compostela. Nu trokken ze naar Rome en je kon hun wedervaren volgen op de volgende blog: <http://www.bloggen.be/taporirome2019>

Zondag 10 november: 'aangekomen in Rome'

1978 kilometer in 43 dagen, gemiddeld 46 kilometer per dag (!!!), gemiddeld 3253 calorieën, ...". Kristof en Karl zijn dus in Rome aangekomen... in sneltempo, gemiddeld iets meer dan een marathon per dag! Wie doet hen dat na? Ik ontving de laatste dagen van hen veel regenfoto's... Sint Pieter heeft blijkbaar de hemelssluisen opgezet om hen in Rome te ontvangen...

Op het einde van dat berichtje dat ik ontving toen ze aankwamen kwam nog het totaalbedrag dat zij bijeen stapten..., niet te geloven hoeveel. Ik laat het aan jullie over om het bijeen te rekenen: Als je weet dat één kilometer ongeveer 1400 stappen bevat, en dat elke stap 1,5 eurocent waard was... dan kom je het te weten !!! Dankjewel aan iedereen die hiertoe bijdroeg, in naam van iedereen in Tapori !!!

Vragen of opmerkingen bij
De ouders van Inge:
Etienne en Brigitte Debrouwere-Allegaert

Weststraat 48 - 8770 Ingelmunster

Telefoon: (051) 69 44 20
E-mail: edebrall@telenet.be
vrienden.vantapori@gmail.com

HOE INGE CONTACTEREN ?

Calle de 11 febrero y Espejo s n
Zambiza - Quito -Ecuador
Tel 00 59 32 288 62 29

Tel 00 59 32 288 62 29
inge.debrouwere@gmail.com

De naam "Tapori" komt uit India. Hij wordt gegeven aan straatkinderen die zonder enig houvast of ondersteuning van familie of ouders, in riolen en treinstellen, op verlaten terreinen samen hun lot in handen nemen. Ook wie fysieke of mentale beperkingen heeft, blijft een volwaardig lid van de groep. Wie behendiger is en meer eten te pakken krijgt... kan meer delen met wie dit niet kan: een mooi en zuiver voorbeeld van "solidariteit".

Deze en bijna alle oudere vogels op het net:
<http://users.telenet.be/koen.vaneygen1/vogel/>

TAPORI—ECUADORAANSE VERSIE—VANDAAG

Wat is Tapori en
Link naar de nieuwe
Presentatie Video (2019)

[http://users.telenet.be/
koen.vaneygen1/vogel/](http://users.telenet.be/koen.vaneygen1/vogel/)

FINANCIËLE STEUN

Met fiscaal attest : (vanaf 40,00 €, verspreid over één of meer giften in hetzelfde jaar) :

BE21 0000 7186 7603
Kontinenten vzw — Potterierei 72—8000 Brugge
0470/85.05.31

Vermelding: Inge Debrouwere Ecuador (Kontinenten krijgt voor administratieve regeling 5% van het gestorte bedrag). GRAAG VERMELDING VAN NAAM EN VOORNAAM ZOALS OP IDENTITEITSKAART ivm een correct attest.

Zonder fiscaal attest :

BE85 0832 5208 3906
Inge Debrouwere—Moorsele
Vermelding: Project Tapori

Al de gelden die op deze rekening terechtkomen, worden volledig ter beschikking gesteld van Tapori.

Wil je zelf op de een of andere wijze de vierdepijlerwerking van Tapori ondersteunen en bekendheid geven, heb je contacten bij instanties die verantwoordelijkheid dragen in derde- en vierdewereld ondersteuning, of ken je iemand die hierin geïnteresseerd is, laat het ons vooral weten op edebrall@telenet.be of 051/69.44.20(ouders van Inge)